

k této civilistické koncepci stanovisko odmítavé, odůvodňující je tím, že poměr státu k státnímu území jest jiný než poměr vlastníka k pozemku. Proto ani st. s. nelze považovati za právo povahy věcné ale osobní. Přejde-li tedy území služebností obtíženo na stát jiný, nepřechází s ním automaticky i služebnost, nýbrž zaniká. Nejedná se tedy při st-ech o služebnosti v pravém toho slova smyslu. Stát, na který obtíženo území přechází, může ovšem dobrovolně převzít i na něm lpící služebnost, ale mezinárodní právo mu žádné takové povinnosti neukládá. Reservované stanovisko k tradičnímu pojmání st. s-i zaujaly též v souvislosti s řešením konkrétních případů Stálý rozhodčí soud v Haagu r. 1910 v sporu mezi Spoj. Státy severoamerickými a Velkou Británií o právo na rybolov při pobřeží Nové Země a komise právníků ustanovená Radou S. N. při řešení otázky Alandských ostrovů.

Literatura.

I. Systémy mezinár. práva: Antokoletz: „Tratado de der. internac. publ.“, 2. vyd., I. 470; Cavaglieri: „Lezioni“, I., str. 313; Ehrlich: „Pravo nar.“, 2. vyd., str. 313; Fauchille: „Traité“, 8. vyd., I., 1, str. 676; Fenwick: „Internat. Law“, str. 261; Hatschek: „Völkerr.“, str. 155; Holtzendorff: „Handb. des Völkerr.“, II., str. 246; Liszt-Fleischmann: „Völkerr.“, 12. vyd., str. 131; De Louter: „Le droit internat.“, I., str. 336; Oppenheim: „Internat. Law“, I., § 203 n. (též český překlad); Strupp: „Éléments“, 2. vyd., str. 158. 2. Monografie atd.: Clauss: „Die Lehre von den Staatsdienstbarkeiten“, 1894; Fabres: „Des servit. dans le droit internat.“, 1901; Hollatz: „Begriff u. Wesen der Staatservit.“, 1910; Labrousse: „Des servitudes en droit internat. publ.“, 1911 (Dissert.); Henrich: „Servituten völkerrechtl.“ v Struppově Wörterb. des Völkerr., II., 533; Schoenborn: v Acad. de droit internat., Recueil 30, str. 108; Verdross: tamže, str. 380 n.

Bohuš Tomsa.

Smírčí řízení

viz Spory mezinárodní.

Smlouvy mezinárodní.

Jejich teorie a technika.

I. Pojem. — II. Druhy mezinárodních smluv. — III. Podmínky platnosti mezinárodních smluv. 1. Způsobilost k uzavírání mezinárodních smluv. 2. Předmět mezinárodních smluv. 3. Projev souhlasné vůle kontrahentů. a) Vis ac metus. b) Error. Dolus. c) Laesio. — IV. Uzavírání mezinárodních

smluv. A. Smlouvy ve formě solenní. 1. Jednání o smlouvy uzavírané ve formě solenní. a) Podnět k jednání a jeho příprava. b) O orgánech vyjednávajících. Plné moci. Instrukce. c) Redakce a podpis mezinárodních smluv. 2. Osnova mezinárodních smluv. Jejich doplňky. 3. Ratifikace mezinárodních smluv. a) Pojem. b) Ratifikace v praxi a nauce. c) Kdo a kdy ratifikuje mezinárodní smlouvy? d) O ratifikaci iregulární. e) Ratifikační instrument. f) Jiné formy ratifikací. g) Výměna a uložení ratifikačních instrumentů. h) Odepření ratifikace. B. Smlouvy ve formách zjednodušených. C. Smlouvy vypracované Stálou organizační prací a kolektivní smlouvy sjednané pod záštitou Společnosti Národů. — V. Registrace mezinárodních smluv. 1. Čl. 18 Paktu o Společnosti Národů. 2. Které smlouvy mají býti registrovány? 3. Jak se provádí registrace. 4. Právní účinky registrace. 5. Čl. 18 a tajné smlouvy. — VI. Závaznost mezinárodních smluv. 1. „Pacta sunt servanda.“ 2. O subjektech závazků založených mezinárodními smlouvami. 3. Mezinárodní smlouvy a třetí státy. 4. Akcese a adhesion. — VII. Provádění mezinárodních smluv. 1. Opatření vnitrostátní. 2. Opatření mezinárodní. a) Náboženské záruky. b) Záruky konservátorů míru. c) Zástavy. d) Rukojmí a pod. e) Garanční okupace území. f) Záruky finanční. g) Garancie třetích států. h) Začátky organizované kontroly provádění mezinárodních smluv. — VIII. Interpretace mezinárodních smluv. 1. Kdo je povolán, aby vykládal mezinárodní smlouvy? 2. Účel interpretace. 3. Interpretací metody. 4. Pravidla pro výklad mezinárodních smluv. — IX. Zánik závaznosti mezinárodních smluv. 1. O zániku všeobecně. 2. Zánik uplynutím doby. 3. Splnění mezinárodních smluv. 4. Splnění výminky. 5. Vypovězení mezinárodních smluv. 6. Mutuus dissensus. 7. Revokace mezinárodních smluv v důsledku jejich porušení. 8. Vzdání se práv plynoucích z mezinárodních smluv. 9. Rozhodnutí třetího. 10. Nemožnost plnění mezinárodních smluv. 11. Změna vládního režimu. 12. Územní změny. Zánik státu. 13. Klausule „rebus sic stantibus“. 14. Válka. — X. Prorogace, obnovení, retablování a potvrzování mezinárodních smluv. — Sbírky mezinárodních smluv a literatura.

I. Pojem.

Veřejnoprávní nauka vynaložila již nemalé úsilí, aby určila přesné pojem m-ích s. Byla konstruována řada definic. Při důkladné jejich analýze se však ukazuje, že žádná z nich neuspokojuje (Chailley). Nemůže tomu býti ani jinak, dokud nebudou některé základní prvky, s nimiž se v definicích operuje, dostatečně objasněny. Zatím nezbyvá, než spokojiti se s definicí přibližnou a viděti v m-ích s-ách smlouvy uzavřené mezi členy mezinárodního společenství, jednajícími v této své vlastnosti.

Kontrahenty m-ích s. jsou členové mezinárodního společenství, t. j. státy